

Práce se zabývá vývojem theologického myšlení Jacoba Böhma (cca 1570-1624), německého myslitele a mystického filosofa, a to především s zřetelem k jeho theologickým spekulacím o Bohu a Trojici. Toto téma je však v Böhmově myšlení pevně spjato s naukou o věčné Přírodě a o stvoření, tudíž je pozornost věnována i těmto tématům. Böhmová theologie se nám v práci odhaluje postupně, tak jak Böhme své myšlenky rozvíjel v jednotlivých dílech. Sledujeme vývoj od počáteční intuice duálního světlo-temného prvotního božského principu spojeného s přejatým a Böhmem modifikovaným učením o sedmi principech, přes zavedené klíčového pojmu Principia a hlubokou reflexi Boha jakožto Bezedna,, Vůle, Oka až k závěrečným procesuálně mystickým spekulacím o nerozděleném duchovním Bohu. V kapitole VII jsou rovněž představeny Böhmovy názory na jinou významnou theologickou otázku, totiž na soudobý spor o spásu a předurčení. Přehled Böhmových theologických nauk je zasazen do rámce popisujícího soudobé dění i duchovní proudy a sledujícího další vývoj Böhmových myšlenek a jeho vlivu až do 18.století. Na závěr je připojena poutavá historie Böhmových rukopisů, v níž jsou dosud mnohé temné stránky.